
History of the Dobermann

De Dobermann is in 1901 voor het eerst in ons land als afzonderlijk ras benoemd. In 1900 heeft de likeurfabrikant Otto Gärtler namelijk gedaan weten te krijgen dat door Karl Friederich Louis Dobermann (op foto uiterst links) gefokte gebruikshond in het Duitse hondenstamboek wordt ingeschreven. Deze heer Dobermann heeft de beginselen gelegd wat later de Dobermann van nu is. Hij was op zoek naar een hond die geen angst kende temperament, hardheid, moed en strijd lust bezat.

Zijn karakter en intelligentie moesten hem maken tot de ideale waak- en verdedigingshond. Het uiterlijk van de hond was voor de heer Dobermann niet zo belangrijk. Als belastinginnehmer zocht hij een hond die met hem mee op pad kon en zo zijn baasje te helpen bij vervelende aangelegenheden. Ook in 1900 waren de belastinginnehmer niet zo geliefd. De Dobermann werd als eerste instantie ingeschreven in het stamboek als "Thuringse Pinschers".

Later toen Otto Gärtler (zie foto hiernaast) en Goswin Tischler gingen sleutelen aan het uiterlijk van de Dobermann werd als eerbetoon aan de oorspronkelijke fokker het rasnaam Dobermann aan onze hond gegeven. De eerste Dobermann's hadden een schofthoogte lager dan 60 cm, waren plomp in verschijning en misten zeker de adellijke uitstraling die ze nu hebben. Ook waren deze honden niet kort behaard. De vroege Dobermann's waren vaak stijl in de schouders en sterk overbouwd. De kleur van de honden was onbestemd.

Weliswaar werd de zwart rode kleur het eerst erkend maar al spoedig volgde een erkenning van de bruinrode en blauwrode variëteit. In de eerste jaren werd zelfs een witte borstvlek getolereerd en ook grauw onderhaar op het voorhoofd. De reu Assad von Rämmerberg zorgde voor grote verwarring in Karlsruhe door niet alleen op te vallen vanwege zijn geweldige hoofd maar nog meer door zijn kleur. In de mededelingen van de Duitse Dobermannpinscherclub werd hierover het navolgende geschreven: "Seine Farbe ist eigentlich eine verblassung von braun, ein richtiges Beige oder Isabel, wie stets bei Brauntiger-Dachshunden als untergrund finden."

In het begin waren er dus wel twijfels over de kleuren van het ras "Dobermann". Er was nog geen vaste kleur en vele kleuren waren geoorloofd. Al die twijfels en verwarring en ook onvolkomenheden werden echter ruimschoots gecompenseerd door de fabelachtige karakters van de honden. Waarschijnlijk is dat ook de oorzaak geweest dat de

Dobermann in zo'n korte tijd populair zijn geworden. Binnen 10 jaar verschenen er op de tentoonstelling in Keulen maar liefst 142 Dobermanns.

In Nederland liep het echter zĳn vaart niet. Het was de heer A. Laane, die als eerste Nederlander een Dobermann uitbracht op de tentoonstelling. Dat was dus in het jaar 1901 te Rotterdam. Deze Dobermann was een fokproduct van Otto Gĳller nl. Troll von Thĳringen. Deze hond was het begin van een reeks geĳmporteerde Dobermann's uit de kennel Von Thĳringen. te Apolda (Duitsland). De eerste Nederlander die met Dobermann's begon te fokken was Dhr. Hof uit Den Haag. Hij deed dat met de combinatie Gutta van Thĳringen Erbgraf von Thĳringen. Dit nest is kennelijk een goed nest geweest, want verschillende honden behaalden zelfs onder Duitse keurmeesters grote successen.

In Nederland kwam de fokkerij van Dobermann's maar langzaam op gang maar in 1905 werd door Dhr. Van de Hurk gezamenlijk met 4 andere liefhebbers de Nederlandse Dobermann pincher club opgericht. Een vereniging die tot doel had de belangen van het ras te behartigen en het ras te promoten. In 1906 verscheen het eerste "clubblad". Zoals je waarschijnlijk kunt nagaan was dit niet het clubblad zoals nu bekend is, maar slechts ĳn briefje met daarop enkele belangrijke gebeurtenissen zoals de datum van de jaarvergadering etc. Bij de oprichting van de NDPC bestond het leden aantal op slechts 12. De NDPC richtte zich op de omgeving van Den Haag en omdat de overige Dobermann liefhebbers zich in een hoekje gedrukt voelden werd in 1912 de Hollandse Dobermann Pincher Club (HDPC) door de heren v.d. Schoot en van Heusden opgericht.

De echte doorbraak van de Dobermann in Nederland kwam pas na, hoe gek het ook klinkt, toen de eerste wereldoorlog uitbrak. In Duitsland had men tijdens de oorlog andere dingen aan het hoofd dan het fokken en verbeteren van het ras de Dobermann. Bovendien werden naarmate de oorlog vorderde de levensomstandigheden slecht en slechter. Er kwam gebrek aan voedsel en voor honden schoot nog maar weinig over.

Vandaar dat in die tijd veel uitstekende Duitse Dobermann's in Nederland terecht kwamen. Het leverde de Nederlandse fokkers voortreffelijk materiaal op en zo kon er een stevig fundament gelegd worden voor de fokkerij in de komende jaren. Nu het goed ging met de fokkerij namen de tegenstellingen tussen de twee rasverenigingen af en werden er clubmatches georganiseerd in 1924 besloot met de twee bestaande rasverenigingen de NDPC en de HDPC te fuseren tot ĳn vereniging.

Enkele leden schoot dit in het verkeerde keelgat omdat zij het niet konden vinden met de richtlijnen de van NDPC. Zij besloten gezamenlijk verder te gaan en zo werd in 1927 de DVIN opgericht. Een vereniging die zich door de jaren heen optimaal heeft ingezet om de Dobermann de uitstraling en bekendheid te geven die het nu heeft. De DVIN zet zich in voor alle Dobermann eigenaren in Nederland en organiseert regelmatig shows en evenementen. Ook voor diegene die de Dobermann als huisvriend en gezelschapsdier hebben worden er jaarlijks evenementen en wandeltochten georganiseerd.

(Bron: DVIN - www.dobermannvereniging.nl)